

Sygn. akt IV Uz 12/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2018r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO B. Urbańska – Woike

Sędziowie: SO B. Łożyńska – Motyka

SO B. Kurowska

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania J. Ł.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV U 321/18

w przedmiocie uchylenia postanowienia z dnia 28 maja 2018r. o przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz stwierdzenia, iż właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

p o s t a n a w i a:

odrzucić zażalenie

SSO B. Łożyńska – Motyka SSO B. Urbańska – Woike SSO B. Kurowska

UZASADNIENIE

W dniu 17 kwietnia 2018r. J. Ł. wniósł do Sądu Rejonowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, za pośrednictwem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...), odwołanie od orzeczenia tego organu w zakresie stopnia niepełnosprawności.

Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2018r. Sąd Rejonowy w Olsztynie uchylił własne postanowienie z dnia 28 maja 2018r. w przedmiocie przekazania sprawy według właściwości miejscowej Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz stwierdził swą właściwość do rozpoznania niniejszej sprawy.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazał, iż w świetle przepisu art. 461 § 2 k.p.c. postanowienie było błędne, albowiem z wniesionego odwołania oraz dołączanych załączników wynika jednoznacznie, iż obecnym miejscem zamieszkania odwołującego się jest Zakład Karny w B.. A zatem, zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 20 d Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 26 września 2001r. w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy pozostaje Sąd Rejonowy w Olsztynie.

Wnioskodawca wniósł zażalenie na przedmiotowe postanowienie zarzucając Sądowi Rejonowemu mylną wykładnię pojęcia „miejsce zamieszkania”. W ocenie skarżącego miejscem tym pozostaje miejscowość B., co potwierdza stały meldunek oraz dowód tożsamości. Taki też adres widnieje w treści zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności.

W oparciu o powyższe zarzuty odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Zażalenie podlegało odrzuceniu.

Zgodnie z brzmieniem art. 394 § 1 k.p.c. zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje na wszystkie postanowienia, które kończą postępowanie w sprawie (zamykają drogę do merytorycznego rozstrzygnięcia) oraz na postanowienia sądu I instancji i zarządzenia przewodniczącego enumeratywnie wymienione w treści wskazanej normy prawnej. W myśl art. 394 § 1 pkt 1) k.p.c. zażalenie przysługuje min. na postanowienie, którego przedmiotem jest przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu lub niższemu. Tymczasem treść zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego w Olsztynie nie obejmuje ww. rozstrzygnięcia , a jedynie stanowi o uchyleniu wydanego w tym zakresie postanowienia z dnia 28 maja 2018r.

Wyczerpujące unormowanie dopuszczalności zażalenia uniemożliwia dokonywanie takich prób wykładni, które poprzez poszukiwanie związków wydanych orzeczeń z innymi – podlegającymi zaskarżeniu – prowadziłyby do dowolnego rozszerzenia katalogu postanowień wyliczonych ściśle w art. 394 § 1 k.p.c.

(zob. post. SN z 10.3.1985 r., II CZ 28/85, niepubl.,)

Postanowienie, którym sąd uchyla wcześniej wydane przez siebie postanowienie (w trybie art. 359 § 1 k.p.c.) nie jest, ani orzeczeniem kończącym w sprawie, ani też nie mieści się w katalogu orzeczeń wymienionych w ramach dyspozycji art. 394 § 1 ust. 1-12 k.p.c., a zatem stronom nie przysługuje prawo do wniesienia na nie zażalenia do sądu drugiej instancji.

(zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 września 2012r. I ACz 1665/12)

Powyższe spostrzeżenia odnoszą się także do treści pkt 2. zaskarżonego orzeczenia , albowiem ustawodawca nie przewidział możliwości wniesienia środka odwoławczego od postanowienia sądu I instancji w zakresie stwierdzenia własnej właściwości miejscowej czy rzeczowej .

Mając na uwadze powyższe , Sąd Okręgowy na podstawie 373 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. postanowił jak w sentencji .

SSO B. Łożyńska –Motyka SSO B. Urbańska –Woike SSO B. Kurowska